DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 26 mars 2009 *

I mål C-113/07 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 23 februari 2007,

**SELEX Sistemi Integrati SpA,** Rom (Italien), företrätt av F. Sciaudone, R. Sciaudone och D. Fioretti, avvocati,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

**Europeiska gemenskapernas kommission,** företrädd av V. Di Bucci och F. Amato, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: Italienska

**Europeiska organisationen för säkrare flygtrafiktjänst (Eurocontrol)**, företrädd av F. Montag och T. Wessely, Rechtsanwälte,

intervenient i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C.W.A. Timmermans samt domarna K. Schiemann, P. Kūris (referent), L. Bay Larsen och C. Toader,

generaladvokat: V. Trstenjak,
justitiesekreterare: förste handläggaren L. Hewlett,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 8 maj 2008,

och efter att den 3 juli 2008 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

## Dom

1 SELEX Sistemi Integrati SpA (nedan kallat Selex) har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt den 12 december 2006 i mål T-155/04, SELEX Sistemi Integrati mot kommissionen (REG 2006, s. II-4797) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillade förstainstansrätten Selex talan om ogiltigförklaring eller ändring av Europeiska gemenskapernas kommissions beslut av den 12 februari 2004 om avslag på Selex klagomål rörande en påstådd överträdelse av bestämmelserna i EG-fördraget om konkurrens som Europeiska organisationen för säkrare flygtrafiktjänst (Eurocontrol) gjort sig skyldig till (nedan kallat det omtvistade beslutet).

### I — Bakgrund till tvisten

2 Selex är sedan år 1961 verksamt inom området för flygledningssystem. Den 28 oktober 1997 lämnade bolaget in ett klagomål till kommissionen enligt artikel 3.2 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, Första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar [81] och [82] (EGT 1962, 13, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8), genom vilket det gjorde kommissionen uppmärksam på att Eurocontrol, enligt bolagets mening, hade gjort sig skyldigt till missbruk av dominerande ställning och snedvridning av konkurrensen.

3 I nämnda klagomål anfördes att den ordning avseende immaterialrättsliga rättigheter som tillämpas i samband med de avtal som ingås av Eurocontrol, för utveckling och förvärv av prototyper för nya system och delsystem avsedda att användas inom flygledningsområdet, skapar faktiska monopolställningar inom tillverkningen av system vilka sedan blir föremål för en standardisering av nämnda organisation. Enligt Selex är denna situation desto allvarligare eftersom Eurocontrol inte har vidtagit åtgärder för att säkerställa att principerna om insyn, öppenhet och icke-diskriminering iakttas i samband med förvärv av sådana prototyper. I klagomålet angavs dessutom att

de företag som levererar prototyper som används för standardiseringsändamål, på grund av Eurocontrols utövande av de verksamheter som består i att bistå nationella myndigheter på deras begäran, har en särskilt förmånlig ställning i förhållande till sina konkurrenter när offentliga upphandlingar organiseras av de nationella myndigheterna för att förvärva flygledningsutrustning.

4 Kommissionen avslog klagomålet genom det omtvistade beslutet. Efter att ha konstaterat att de gemenskapsrättsliga konkurrensreglerna i princip är tillämpliga i förhållande till internationella organisationer, under förutsättning att de verksamheter som avses kan anses utgöra ekonomiska verksamheter, bekräftade kommissionen till att börja med att de verksamheter som var föremål för klagomålet inte var av sådan art, och att Eurocontrol följaktligen inte kunde anses utgöra ett företag i den mening som avses i artikel 82 EG, samt att dessa verksamheter i vilket fall som helst inte stred mot nämnda artikel. Kommissionen preciserade därefter att Eurocontrols verksamhet som består i att utfärda regler, standardisering och tillståndsgivning inte utgjorde ”företagsverksamhet”, att det inte hade visats att Eurocontrol hade överträtt konkurrensreglerna i samband med utövandet av den verksamhet som bestod i förvärv av prototyper och förvaltning av immaterialrättsliga rättigheter och, slutligen, att de verksamheter som bestod i att bistå nationella myndigheter inte var av ekonomisk art.

## II — Förfarandet vid förstainstansrätten och den överklagade domen

### A — *Förfarandet vid förstainstansrätten*

5 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 23 april 2004 väckte Selex talan om ogiltigförklaring eller ändring av det omtvistade beslutet.

6 Genom beslut av den 25 oktober 2004 tilläts Eurocontrol, i enlighet med artikel 116.6 i förstainstansrättens rättegångsregler, att intervenera till stöd för kommissionens yrkanden genom att yttra sig vid förhandlingen.

7 Genom beslut av den 5 april 2005 anmodades Eurocontrol, med stöd av artikel 64 i samma rättegångsregler, att inkomma med en interventionsinlaga. Den 4 maj 2005 fick Eurocontrol dessutom rätt att tillställas kopior av inlagorna.

8 Till följd av en begäran från Selex vilken syftade till att kommissionen skulle anmodas att, såsom en åtgärd för processledning, bland annat inge en skrivelse av den 3 november 1998 i vilken den sistnämnda gav Eurocontrol tillfälle att yttra sig med anledning av klagomålet (nedan kallad skrivelsen av den 3 november 1998), inkom kommissionen med nämnda skrivelse och uppgav att den inte förfogade över några andra relevanta handlingar. I handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 27 april 2005 yrkade Selex därför att åtgärder för bevisupptagning skulle vidtas, närmare bestämt att vittnen skulle höras och att kommissionen skulle förete handlingar, samt anförde nya grunder.

B — *Den överklagade domen*

9 Förstainstansrätten ogillade talan genom den överklagade domen.

10 I punkterna 28 och 29 i den överklagade domen avvisade förstainstansrätten till att börja med Selex yrkande om ändring av det omtvistade beslutet. I punkterna 33–40 i denna dom avvisade förstainstansrätten dessutom, med stöd av artikel 48.2 första stycket i förstainstansrättens rättegångsregler, talan såvitt avser de nya grunder som hade anförts av Selex. Förstainstansrätten underkände därvid Selex argument, att

skrivelsen av den 3 november 1998 utgjorde en ny omständighet som skulle ha framkommit under rättegången genom en skrivelse från Eurocontrols direktör av den 2 juli 1999, som utgjorde bilaga till svaromålet.

11 I punkterna 41–44 i den överklagade domen avvisade förstainstansrätten dessutom talan såvitt avsåg den grund genom vilken Eurocontrol försökte förmå förstainstansrätten att fastställa att Europeiska unionens bestämmelser inte var tillämpliga på organisationen på grund av dess immunitet enligt folkrätten. Förstainstansrätten motiverade sitt beslut med att intervenienten, enligt artikel 40 fjärde stycket i domstolens stadga, vilken är tillämplig på förfaranden vid förstainstansrätten, och enligt artikel 116.3 i förstainstansrättens rättegångsregler, inte var behörig att åberopa denna grund vilken inte hade åberopats av kommissionen.

12 Till stöd för ogillandet av talan underkände förstainstansrätten därefter tre av Selex grunder, i vilka den sistnämnda gjorde gällande att kommissionen hade gjort en uppenbart oriktig bedömning av frågan huruvida gemenskapens konkurrensregler var tillämpliga på Eurocontrol och av frågan huruvida gemenskapens konkurrensregler eventuellt hade åsidosatts, samt att kommissionen hade åsidosatt väsentliga formföreskrifter. Skälen för förstainstansrättens beslut i denna del sammanfattas nedan.

13 Inledningsvis anförde förstainstansrätten att en ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet förutsatte att det fanns fog för Selex två första grunder. I punkterna 47–49 i den överklagade domen anförde förstainstansrätten att ”om själva beslutsdelen i ett kommissionsbeslut grundas på flera delresonemang, som vart och ett i sig räcker för att utgöra stöd för beslutet, finns det i princip endast skäl att ogiltigförklara rättsakten om vart och ett av delresonemangen är rättsstridiga”. Vidare angavs att det omtvistade beslutet grundade sig på det dubbla konstaterandet att Eurocontrol inte var ett företag och att det ifrågasatta agerandet inte stred mot artikel 82 EG.

14 Vid undersökningen av den första grunden erinrade förstainstansrätten, i punkterna 50–55 i den överklagade domen, om domstolens rättspraxis avseende begreppen företag och ekonomisk verksamhet, och underkände därvid det resonemang som hade förts av kommissionen. Kommissionen hade med hänvisning till domstolens dom av den 19 januari 1994 i mål C-364/92, SAT Fluggesellschaft (REG 1994, s. I-43), gjort gällande att Eurocontrol inte under några omständigheter kunde anses utgöra ett

företag i den mening som avses i gemenskapens konkurrensrätt. Enligt förstainstansrätten innebar det förhållandet, att konkurrensreglerna i fördraget är tillämpliga på den del av ett organs verksamhet som kan särskiljas från den del av verksamheten som detta organ utövar i sin egenskap av offentlig myndighet, nämligen att organets olika verksamhetsdelar skulle prövas var för sig, varmed den åberopade domen inte uteslöt att Eurocontrol med avseende på andra delar av verksamheten än dem som avses i förevarande dom kunde anses utgöra ett företag i den mening som avses i artikel 82 EG.

15 I samband med undersökningen av denna grund gjorde förstainstansrätten således åtskillnad mellan de olika verksamheter som är aktuella i förevarande mål, det vill säga verksamhet som avser teknisk standardisering, forsknings- och utvecklingsverksamhet samt verksamhet som består i att bistå nationella myndigheter.

16 Vad för det första avser verksamheten teknisk standardisering, anförde förstainstansrätten i punkterna 59–62 i den överklagade domen att medan antagandet av standarder av Eurocontrols råd utgjorde lagstiftningsverksamhet och därmed ingick i organisationens myndighetsutövning, kunde förberedandet och utarbetandet av tekniska standarder särskiljas från uppdraget att förvalta luftrummet och utveckla luftfartssäkerheten. De sistnämnda uppdragen kunde likväl inte anses utgöra ekonomisk verksamhet, då Selex inte hade visat att denna verksamhet bestod i att erbjuda varor eller tjänster på en viss marknad.

17 I detta sammanhang underkände förstainstansrätten, i punkterna 63–68 i den överklagade domen, Selex resonemang enligt vilket, å ena sidan, det förhållandet att förvärv av prototyper utgjorde en verksamhet av ekonomisk karaktär medförde att den tekniska standardiseringsverksamheten också var av ekonomisk karaktär och, å andra sidan, den lösning som hade valts i förstainstansrättens dom av den 4 mars 2003 i mål T-319/99, FENIN mot kommissionen (REG 2003, s. II-357), inte kunde överföras till förevarande mål. Förstainstansrätten citerade nämnda dom och anförde i sak att inköpsverksamhetens ekonomiska karaktär avgörs av den senare användningen av den förvärvade produkten. Detta innebar i förevarande fall att den tekniska standardiseringsverksamhetens icke-ekonomiska karaktär medförde att förvärvet av prototyper i samband med nämnda standardisering inte heller utgjorde en verksamhet av ekonomisk karaktär.

18 Vad för det andra avser forsknings- och utvecklingsverksamheten, anförde förstainstansrätten, i punkt 74 i den överklagade domen, till att börja med att Selex påstående att kommissionen inte hade bestritt att verksamheten hade sådan ekonomisk karaktär saknade stöd i det omtvistade beslutet. Därefter anförde förstainstansrätten i punkterna 75–77 i den överklagade domen bland annat att förvärv av prototyper i samband med denna verksamhet och förvaltning av därmed sammanhängande immaterialrättsliga rättigheter inte var av sådan beskaffenhet att det medförde att denna verksamhet fick en ekonomisk karaktär, eftersom detta förvärv inte förde med sig att varor eller tjänster erbjöds på en viss marknad. Med hänvisning till att nämnda verksamhet bestod i att bevilja företag i den berörda sektorn statliga stöd och i att förvärva äganderätten till prototyper och de immaterialrättsliga rättigheter som den forskning som organisationen hade finansierat gav upphov till, för att gratis ställa dem till den berörda sektorns förfogande, bedömde förstainstansrätten att det rörde sig om ”en underordnad verksamhet i förhållande till den verksamhet som avser att främja den tekniska utvecklingen, som utförs i syfte att uppnå det mål av allmänintresse som utmärker Eurocontrols uppdrag och som organisationen inte har något eget intresse av att uppnå som kan särskiljas från detta mål”.

19 Vad för det tredje avser den verksamhet som bestod i att bistå nationella myndigheter, bedömde förstainstansrätten, i punkt 86 i den överklagade domen, att denna däremot kunde särskiljas från Eurocontrols uppdrag att förvalta luftrummet och utveckla luftfartssäkerheten, då dess samband med luftfartssäkerheten var mycket indirekt. Det bistånd som erbjöds av Eurocontrol avsåg nämligen endast fastställandet av tekniska specifikationer vid genomförandet av upphandlingar, ett bistånd som endast erbjöds på begäran av de nationella myndigheterna. Det rörde sig således inte om en verksamhet som var nödvändig eller oundgänglig för att säkerställa luftfartssäkerheten.

20 I punkt 87 i den överklagade domen anförde förstainstansrätten dessutom, med avseende på den verksamhet som består i att bistå nationella myndigheter, att det rörde sig om ett erbjudande av tjänster på marknaden för rådgivning, en marknad som även privata företag som har specialkunskap på området kan agera på. I detta sammanhang anförde förstainstansrätten, i punkterna 88–91 i denna dom, att det förhållandet att en verksamhet kan bedrivas av ett privat företag utgör ytterligare en omständighet som talar för att den aktuella verksamheten kan betecknas som företagsverksamhet, att det förhållandet att en verksamhet normalt anförtros offentliga organ inte nödvändigtvis kan påverka verksamhetens ekonomiska karaktär och att det förhållandet att nämnda biståndsverksamhet inte sker mot ersättning kan utgöra ett indicium på att verksamheten inte är av ekonomisk art, men inte i sig är avgörande. Samma sak gäller för det

förhållandet att nämnda verksamhet bedrivs för att uppnå ett mål av allmänintresse. Således konstaterade förstainstansrätten att denna verksamhet utgjorde ekonomisk verksamhet och att Eurocontrol därmed, i samband med utövandet av denna verksamhet, utgjorde ett företag i den mening som avses i artikel 82 EG.

21 Vid prövningen av Selex andra grund med avseende på denna verksamhet underkände förstainstansrätten likväl denna grund, i punkt 104 i den överklagade domen, med hänvisning till att endast de nationella myndigheterna hade behörighet att genomföra upphandlingsförfaranden och därför var ansvariga för att de relevanta bestämmelserna om upphandling iakttogs. Eurocontrols inblandning i egenskap av rådgivare var nämligen inte obligatorisk och skedde inte ens systematiskt. I punkterna 105–108 i denna dom anförde förstainstansrätten vidare att Selex inte hade uttalat sig om definitionen av den relevanta marknaden eller Eurocontrols dominerande ställning. Selex hade inte heller visat att Eurocontrol hade agerat på ett sätt som uppfyllde kriterierna för missbruk av en sådan ställning. I punkterna 111 och 112 i nämnda dom underkände förstainstansrätten slutligen Selex uppgifter enligt vilka skrivelsen av den 3 november 1998 visade att kommissionen själv var övertygad om att Eurocontrol hade missbrukat en dominerande ställning.

22 Slutligen, efter att i punkterna 117–120 och 124–127 i den överklagade domen ha underkänt Selex invändningar inom ramen för den tredje grunden om bristande motivering och åsidosättande av rätten till försvar, avslog förstainstansrätten i punkterna 132–133 i denna dom tillika Selex begäran om bevisupptagning.

## III — Parternas yrkanden

23 Selex har yrkat att domstolen ska

— avvisa Eurocontrols invändning om immunitet,

— ogilla kommissionens yrkande om ändring av domskälen,

— upphäva den överklagade domen och återförvisa målet till förstainstansrätten, samt

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i förevarande instans och i första instans.

24 Kommissionen har yrkat att domstolen ska

— ogilla överklagandet i dess helhet, eventuellt genom att delvis ändra förstainstansrättens domskäl, och

— förplikta Selex att ersätta rättegångskostnaderna.

25 Eurocontrol har yrkat att domstolen ska

— ogilla överklagandet, och

— förplikta Selex att ersätta rättegångskostnaderna, inklusive kostnaderna för Eurocontrols intervention.

## IV — Överklagandet

26 Selex har anfört fyra grunder avseende förfarandet vid förstainstansrätten och tolv materiella grunder till stöd för sitt överklagande. De sistnämnda grunderna avser den felaktiga rättstillämpning som förstainstansrätten enligt Selex gjorde sig skyldig till, vad avser dels tillämpligheten av artikel 82 EG på de av Eurocontrols verksamheter som är aktuella i förevarande mål, det vill säga verksamhet som består i att bistå nationella myndigheter, verksamheten teknisk standardisering samt forsknings- och utvecklingsverksamhet, dels Eurocontrols överträdelse av nämnda artikel.

27 Kommissionen har yrkat att överklagandet ska ogillas, men har begärt en ändring av de domskäl genom vilka förstainstansrätten ogillade Selex talan såvitt avser grunderna avseende de verksamheter som består i att bistå nationella myndigheter och i teknisk standardisering.

28 Eurocontrol har också yrkat att överklagandet ska ogillas, och har samtidigt kritiserat den överklagade domen med anledning av att förstainstansrätten avvisade grunden om Eurocontrols immunitet enligt folkrätten. Eurocontrol har för övrigt gjort gällande att denna immunitet, vilken utesluter att gemenskapens konkurrensrätt tillämpas på de aktuella verksamheterna, utgör en invändning som ska prövas ex officio av gemenskapsdomstolen och på grundval av vilken domstolen ska ogilla överklagandet.

### A — *Grunderna avseende förfarandet vid förstainstansrätten*

29 Selex har åberopat fyra grunder avseende förfarandet vid förstainstansrätten. Som första grund har det gjorts gällande att förstainstansrätten åsidosatte artikel 116.6 i förstainstansrättens rättegångsregler. Den andra och den tredje grunden avser åsidosättande av artikel 48.2 i dessa rättegångsregler. Såvitt avser den fjärde grunden har Selex gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatte artikel 66.1 i samma rättegångsregler.

1. Den första grunden: Åsidosättande av artikel 116.6 i förstainstansrättens rättegångsregler

30 Som första grund har Selex gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatte artikel 116.6 i förstainstansrättens rättegångsregler, genom att tillåta att Eurocontrol inkom med en interventionsinlaga och tillställdes en kopia av inlagorna, trots att den hade konstaterat att Selex interventionsansökan hade inkommit efter den tidsfrist på sex veckor som föreskrivs i artikel 115.1 i rättegångsreglerna. Enligt Selex fick förstainstansrätten inte tillämpa bestämmelserna i artikel 64 i dess rättegångsregler för att ”kringgå tidsfristerna i förfarandet”.

31 Kommissionen och Eurocontrol har bemött Selex argument med att förstainstansrätten har ett omfattande handlingsutrymme vid utövandet av den befogenhet som föreskrivs i artikel 64 i dess rättegångsregler. Bestämmelserna häri påverkas inte av bestämmelserna i den artikel som förstainstansrätten påstås ha åsidosatt. Kommissionen och Eurocontrol har dessutom gjort gällande att Selex inte har visat att denna befogenhet i förevarande fall hade utövats i ett annat syfte än det som anges i artikel 64.2 eller att den påstådda oegentligheten i samband med förfarandet, med beaktande av artikel 58 i domstolens stadga, konkret hade skadat Selex intressen. Kommissionen och Eurocontrol har vidare uppgett att Selex särskilt inte har visat att denna oegentlighet kan ha påverkat utgången av förfarandet, vilket inte heller är fallet med övriga påtalade oegentligheter.

32 Domstolen gör följande bedömning. Interventionsansökan måste enligt artikel 115.1 i förstainstansrättens rättegångsregler göras antingen inom sex veckor från dagen för kungörelsen av meddelandet om talans väckande i *Europeiska unionens officiella tidning* eller, med förbehåll för vad som anges i artikel 116.6, före beslutet att inleda det muntliga förfarandet.

33 I artikel 116.2 i förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivs att om en interventionsansökan som ingetts inom den sexveckorsfrist som anges i artikel 115.1 beviljas, ska intervenienten tillställas samtliga inlagor som delgetts parterna.

34 I artikel 116.4 i förstainstansrättens rättegångsregler preciseras att i de fall som avses i artikel 116.2 ska ordföranden fastställa en frist inom vilken intervenienten får inkomma med en interventionsinlaga som innehåller intervenientens yrkande – genom vilket han helt eller delvis stöder eller bestrider något av parterna framställt yrkande – de rättsliga grunderna och omständigheterna i övrigt och, i förekommande fall, uppgift om den bevisning som åberopas.

35 Enligt artikel 116.6 i samma rättegångsregler kan intervenienten, om interventionsansökan ingetts efter utgången av den sexveckorsfrist som föreskrivs i artikel 115.1, på grundval av den förhandlingsrapport som tillställs honom, yttra sig muntligen vid förhandlingen.

36 Av dessa bestämmelser följer att intervenientens processuella rättigheter skiljer sig åt beroende på om vederbörande har inkommit med sin interventionsansökan inom den tidsfrist på sex veckor som föreskrivs i artikel 115.1 i förstainstansrättens rättegångsregler, eller efter denna tidsfrist men före beslutet att inleda det muntliga förfarandet. När intervenienten har inkommit med sin ansökan inom denna tidsfrist har intervenienten nämligen rätt att delta såväl i det skriftliga som i det muntliga förfarandet, att tillställas samtliga inlagor och att inkomma med en interventionsinlaga. När intervenienten har inkommit med sin ansökan efter utgången av nämnda tidsfrist har vederbörande däremot endast rätt att delta i det muntliga förfarandet, att tillställas förhandlingsrapporten och att, på grundval av denna, yttra sig muntligen vid förhandlingen.

37 I förevarande fall följer det av den överklagade domen och akten i målet att fastän Eurocontrol, genom beslut av den 25 oktober 2004, fick tillstånd att intervenera vid förstainstansrätten till stöd för kommissionens yrkanden, med tillämpning av artikel 116.6 i förstainstansrättens rättegångsregler, och organisationen således endast fick tillstånd att yttra sig muntligen vid förhandlingen på grundval av förhandlingsrapporten, uppmanades den därefter genom beslut av den 5 april 2005, med stöd av artiklarna 49 och 64 i dessa rättegångsregler, att inkomma med en interventionsinlaga. Genom beslut av den 4 maj 2005 fastställdes dessutom att Eurocontrol skulle tillställas ansökan, svaromålet, repliken och dupliken. Eurocontrol har således, trots att organisationen intervenerade i förfarandet vid förstainstansrätten

efter utgången av den tidsfrist på sex veckor som föreskrivs i artikel 115.1 i nämnda rättegångsregler, slutligen fått tillstånd att delta såväl i det skriftliga som i det muntliga förfarandet.

38 Det är visserligen riktigt att förstainstansrätten enligt artikel 64 i dess rättegångsregler bland annat, såsom en åtgärd för processledning, kan anmoda parterna, inklusive intervenienten, att uttala sig skriftligen om vissa aspekter av tvisten. Förstainstansrätten ges emellertid i denna bestämmelse inte någon som helst rätt att anmoda en intervenient, som har intervenerat efter utgången av ovannämnda tidsfrist, att inkomma med en interventionsinlaga eller att tillställa vederbörande handlingarna i målet, då dessa åtgärder för övrigt inte uppfyller syftet med processledningen enligt artikel 64.2 i nämnda rättegångsregler.

39 Av detta följer att förstainstansrätten, genom att anmoda Eurocontrol att inkomma med en interventionsinlaga och tillställa organisationen samtliga handlingar i målet, åsidosatte bestämmelserna i artikel 116.6 i dess rättegångsregler. Den överklagade domen är därmed behäftad med ett fel.

40 Enligt artikel 58 i domstolens stadga kan överklagandet emellertid endast bifallas om förstainstansrättens rättegångsfel har kränkt klagandens intressen. I förevarande fall har Selex inte visat att det åberopade felet kränkte dess intressen. Det framgår inte heller att felet på något sätt har kunnat påverka utgången av förfarandet.

41 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den grunden.

2. Den andra och den tredje grunden: Åsidosättande av artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler

42 Som andra grund har Selex gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatte artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler genom att grovt och uppenbart missuppfatta de faktiska omständigheter som föranledde slutsatsen att Selex talan inte kunde prövas på de nya grunderna. Nämnda grunder grundade sig på lydelsen av den skrivelse av den 3 november 1998 som inkom från kommissionen under förfarandets gång. I punkterna 12, 35 och 38 i den överklagade domen missuppfattade förstainstansrätten, enligt Selex, nämligen innehållet i en skrivelse av den 12 november 1998 som kommissionen hade adresserat till Selex, i vilket det inte alls hänvisades till skrivelsen av den 3 november 1998, och fastställde på grundval härav att Selex saknade fog för uppgiften att skrivelsen från Eurocontrols direktör av den 2 juli 1999, vilken hade bifogats svaromålet, i sig visade att skrivelsen av den 3 november 1998 inte enbart var ett följebrev till dess klagomål, utan även innehöll en analys av detsamma, som hade skrivits under av två generaldirektörer.

43 Som tredje grund har Selex kritiserat förstainstansrätten för att ha underkänt dess nya grunder utan att beakta kommissionens agerande under det administrativa förfarandet och domstolsförfarandet. De nya grunderna åberopades nämligen på grund av kommissionens beslut att inte lojalt förete de relevanta handlingarna, i synnerhet skrivelsen av den 3 november 1998. Förstainstansrätten tolkade och tillämpade därmed artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler restriktivt.

44 Domstolen gör följande bedömning. Ovannämnda skrivelse av den 12 november 1998 ger emellertid vid handen att kommissionen, genom denna skrivelse, informerade Selex om att kommissionen, till följd av ett klagomål och en skrivelse från Selex av den 29 september 1998, hade undersökt de juridiska och ekonomiska omständigheter som hade gjorts gällande i klagomålet. Vidare informerades Selex om att kommissionen, utan att det påverkade tillämpningen av gemenskapens konkurrensregler, hade kontaktat Eurocontrol och uppmanat organisationen att inkomma med yttranden över de faktiska omständigheterna och de slutsatser som hade dragits i nämnda klagomål. I denna skrivelse preciserade kommissionen att den genom skrivelsen som hade undertecknats av två generaldirektörer, för generaldirektoratet för konkurrens respektive generaldirektoratet för transport, hade uppmärksammat Eurocontrol på vissa aspekter av institutionens standardiseringspolitik. Vidare preciserades att

Eurocontrol särskilt hade anmodats att, tillsammans med kommissionen, definiera ett neutralt och konsekvent förhållningssätt med avseende på dess relationer med företag.

45 Det är visserligen riktigt att datumet för skrivelsen till Eurocontrol och kontakterna med denna organisation inte preciserades i skrivelsen av den 12 november 1998, vilket innebär att Selex genom att läsa den sistnämnda skrivelsen inte kunde veta att det rörde sig om en skrivelse av den 3 november 1998. Det är även riktigt att nämnda skrivelse av den 12 november 1998 endast gällde Eurocontrols verksamhet bestående i teknisk standardisering. Likväl framgår det tydligt av den sistnämnda skrivelsen att kommissionen, efter att ha undersökt klagomålet, uppmanade Eurocontrol att inkomma med yttranden över samtliga delar däri och, i en skrivelse, lät Eurocontrol ta del av vissa delar av analysen.

46 Förstainstansrätten missuppfattade således inte innehållet i skrivelsen av den 12 november 1998 eller några andra faktiska omständigheter, efter att bland annat ha hänvisat till de olika omständigheterna i punkterna 35–37 i den överklagade domen, då den fann att det saknades stöd för Selex påstående att denne först genom skrivelsen av den 2 juli 1999 fick kännedom om att skrivelsen från kommissionen till Eurocontrol inte bara var ett följebrev som översändes tillsammans med klagomålet, utan även innehöll en analys av klagomålet, undertecknad av två av kommissionens generaldirektörer.

47 I brist på rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit under förfarandet gjorde förstainstansrätten således en riktig bedömning då den med tillämpning av artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler avvisade talan såvitt avsåg de grunder som Selex hade anfört genom en handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 27 april 2005, det vill säga efter det att det skriftliga förfarandet hade avslutats.

48 I brist på sådana omständigheter kan det inte heller med framgång göras gällande att framförandet av nya grunder under förfarandets gång föranleddes av kommissionens vägran eller underlåtenhet att dessförinnan tillhandahålla skrivelserna av den 2 juli 1999 och den 3 november 1998 eller någon annan handling. Förstainstansrätten kan inte heller klandras för att ha tillämpat artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler strikt, då handläggningsregler är av tvingande karaktär.

49 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den andra eller den tredje grunden.

3. Den fjärde grunden: Åsidosättande av artikel 66.1 i förstainstansrättens rättegångsregler

50 Som fjärde grund har Selex gjort gällande att förstainstansrätten åsidosatte artikel 66.1 i förstainstansrättens rättegångsregler genom att inte avgöra den begäran om åtgärder för bevisupptagning som Selex framförde i ansökan och i handling som inkom den 27 april 2005 genom ett beslut, utan enbart i den överklagade domen.

51 Domstolen nöjer sig med att erinra om att det i denna bestämmelse krävs att förstainstansrätten genom beslut fastställer vilka bevismedel som är lämpliga. Förstainstansrätten är däremot inte skyldig att i beslut avslå en begäran om fastställande av sådana medel och kunde således i förevarande fall avgöra begäran i den slutliga domen i målet (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 12 januari 2006 i mål C-162/05 P, Entorn mot kommissionen, punkterna 54 och 55).

52 Överklagandet kan följaktligen inte heller vinna bifall såvitt avser den fjärde och sista grunden.

B — *Eurocontrols invändning om immunitet*

1. Huruvida invändningen om immunitet kan tas upp till sakprövning

53 Eurocontrol har gjort gällande att dess invändning om immunitet, i motsats till vad förstainstansrätten bedömde, inte utgör en ny grund som ändrar föremålet för talan. Eurocontrol anser därför att den har iakttagit artikel 40 fjärde stycket i domstolens stadga och artikel 116.3 i förstainstansrättens rättegångsregler. Eurocontrol har inledningsvis anfört att den tog upp denna invändning redan i sitt yttrande av den 2 juli 1999 över klagomålet och att kommissionen själv hänvisade till immunitetsprincipen i det omtvistade beslutet. Eurocontrol har därefter i sak gjort gällande att invändningen om immunitet och diskussionen om huruvida Eurocontrol kunde betraktas som ett företag har samma föremål och grundar sig på samma faktiska och rättsliga omständigheter. Dess immunitet utgjorde nämligen endast ett rättsligt argument att lägga till kommissionens argument till stöd för att artikel 82 EG inte är tillämplig på de aktuella verksamheterna och till stöd för att talan skulle ogillas.

54 Såsom förstainstansrätten har erinrat om i den överklagade domen måste en intervenient enligt artikel 116.3 i rättegångsreglerna emellertid godta målet sådant det föreligger vid tidpunkten för hans intervention och får enligt artikel 40 fjärde stycket i domstolens stadga genom yrkandena i interventionsansökan endast biträda en av parternas yrkanden. Såsom följer av fast rättspraxis hindrar dessa bestämmelser inte att en intervenient åberopar nya eller andra argument än dem som åberopas av den part som den stöder, under förutsättning att intervenienten har för avsikt att stödja denna parts yrkanden (se dom av den 23 februari 1961 i mål 30/59, De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mot Höga myndigheten, REG 1961, s. 1, 37, och av den 8 juli 1999 i mål C-245/92 P, Chemie Linz mot kommissionen, REG 1999, s. I-4643, punkt 32).

55 Det ska erinras om att kommissionens yrkanden vid förstainstansrätten syftade till att Selex talan skulle ogillas. Vidare anförde kommissionen i punkterna 21–24 i det omtvistade beslutet att gemenskapsrätten är tillämplig på Eurocontrol och avslog klagomålet, huvudsakligen med hänvisning till att de verksamheter som utgjorde föremål för klagomålet inte var av ekonomisk art, varmed Eurocontrol inte kunde anses

utgöra ett företag i den mening som avses i artikel 82 EG. De grunder som kommissionen anförde vid förstainstansrätten till stöd för att Selex talan skulle ogillas grundade sig på samma överväganden.

56 Under dessa omständigheter konstaterar domstolen att Eurocontrols invändning om immunitet inte kan anses syfta till att stödja kommissionens yrkanden, då avsikten med denna invändning är att domstolen ska fastställa att Eurocontrols verksamheter inte är underkastade gemenskapsrätten och, i synnerhet, att denna internationella organisation åtnjuter immunitet med avseende på de undersökningar som kommissionen genomför på konkurrensområdet. Såsom generaladvokaten anförde i punkt 30 i sitt förslag till avgörande, följer det emellertid härav att domstolen, om Eurocontrols invändning godtogs, skulle komma till slutsatsen att det omtvistade beslutet är rättsstridigt. Detta skulle i sin tur kunna resultera i att beslutet ogiltigförklarades, men inte i att talan ogillades, såsom kommissionen yrkade vid förstainstansrätten.

57 De ovan anförda skälen räcker för att rättfärdiga den lösning som förstainstansrätten valde i punkt 44 i den överklagade domen. Däri avvisade förstainstansrätten talan såvitt avsåg Eurocontrols första grund med beaktande av artikel 40 fjärde stycket i domstolens stadga och artikel 116.3 i förstainstansrättens rättegångsregler.

2. Eurocontrols yrkanden enligt vilka dess immunitet utgör en invändning som ska prövas ex officio av gemenskapsdomstolen och på grundval av vilken domstolen ska ogilla överklagandet

58 Eurocontrol anser att Selex klagomål under alla omständigheter skulle avslås. Enligt folkrätten är dess verksamheter nämligen inte underkastade gemenskapsrätten och åtnjuter i synnerhet immunitet med avseende på de undersökningar som vilken avtalspart som helst genomför på konkurrensområdet. Eurocontrol har betonat att Europeiska gemenskapen och Eurocontrol båda är internationella organisationer med till viss del olika stater som medlemmar och att de båda agerar inom två självständiga

och distinkta rättsliga system. Enligt den allmänna principen *par in parem non habet imperium* är det således inte möjligt för gemenskapen att underkasta Eurocontrol gemenskapens egna bestämmelser.

59 Gemenskapen, som godkände anslutningsprotokollet till Eurocontrol genom rådets beslut 2004/636/EG av den 29 augusti 2004 om Europeiska gemenskapens ingående av protokollet om Europeiska gemenskapens anslutning till Europeiska organisationen för säkrare flygtrafiktjänst (EUT L 304, s. 209), och som kom överens med övriga fördragsslutande parter att provisoriskt tillämpa artiklarna 1–7 i detta protokoll, ska enligt den allmänna principen om god tro, vilken erkänns i artikel 18 i Wienkonventionen av den 23 maj 1969 om traktaträtten, avstå från alla handlingar som skulle kunna beröva den internationella konventionen om samarbete för luftfartens säkerhet (Eurocontrol), undertecknad i Bryssel den 13 december 1960, i dess ändrade och konsoliderade lydelse enligt protokollet av den 27 juni 1997 (nedan kallad konventionen för säkrare flygtrafiktjänst), dess föremål och syfte. Gemenskapen kan dessutom endast utöva sina befogenheter inom de gränser som fastställs i folkrätten.

60 Samma slutsats följer av den sedvänja i folkrätten enligt vilken mellanstatliga organisationer åtnjuter immunitet som ger dem ett absolut skydd och i vart fall skyddar de verksamheter som är aktuella i förevarande mål. Nämnda verksamheter utgör nämligen väsentliga beståndsdelar i Eurocontrols institutionella mål och kan inte under några omständigheter betraktas som verksamheter av kommersiell natur. Eurocontrol har anfört att om gemenskapen hade rätt att utföra undersökningar på konkurrensområdet med avseende på Eurocontrols utövande av offentliga uppgifter, skulle den ensidigt kunna bestämma hur Eurocontrol ska utöva sin institutionella verksamhet, kringgå de beslutsprinciper som föreskrivs i konventionen för säkrare flygtrafiktjänst och åsidosätta övriga fördragsslutande parters rättigheter.

61 Eurocontrol anser att frågan om dess immunitet, framställd på detta sätt, tillhör samma kategori av frågor som de grundläggande frågorna om grunderna för rättsordningen vilka gemenskapsdomstolen ska behandla ex officio. Vid förhandlingen tog Eurocontrol uttryckligen upp denna fråga med avseende på kommissionens bristande behörighet att uttala sig i sak om de åtgärder som Selex hade krävt.

62 Domstolen gör följande bedömning. I domen i det ovannämnda målet SAT Fluggesellschaft fastställde domstolen att den är behörig att avgöra frågor om tolkningen av bestämmelserna i fördraget, med tillämpning av artikel 234 EG, i ett mål som rör en tvist vid nationell domstol mellan ett privat företag och Eurocontrol och som bland annat rör tillämpningen av gemenskapens konkurrensbestämmelser. I nämnda dom fastställde domstolen att frågan huruvida gemenskapsrättsliga regler kan åberopas gentemot Eurocontrol har samband med sakfrågan och saknar betydelse för domstolens behörighet.

63 Då kommissionen enligt artikel 211 EG ska övervaka tillämpningen av bestämmelserna i fördraget, var det tillika inom ramen för dess behörighet som institutionen undersökte Selex klagomål och avslog detsamma med hänvisning till att artikel 82 EG inte var tillämplig på Eurocontrol.

64 Under dessa omständigheter bedömer domstolen att det inte var nödvändigt att ex officio undersöka Eurocontrols yrkanden som var kopplade till dess immunitet.

C — *De materiella grunderna*

65 Selex har anfört ett antal materiella grunder avseende den felaktiga rättstillämpning som förstainstansrätten gjorde sig skyldig till med avseende på tillämpligheten av artikel 82 EG på Eurocontrols aktuella verksamheter i förevarande mål – det vill säga verksamhet som består i att bistå nationella myndigheter, teknisk standardisering samt forsknings- och utvecklingsverksamhet – eller med avseende på åsidosättande av nämnda artikel. Kommissionen har yrkat att överklagandet ska ogillas, men har begärt en ändring av domskälen i den överklagade domen vad avser de två förstnämnda verksamheterna.

1. Grunderna avseende tillämpligheten av artikel 82 EG på den del av Eurocontrols verksamhet som består i att bistå nationella myndigheter och avseende åsidosättandet av denna artikel

66 Selex har anfört fem grunder till stöd för sitt överklagande vad avser Eurocontrols verksamhet som består i att bistå nationella myndigheter. Selex har för det första gjort gällande att innehållet i det omtvistade beslutet missuppfattades, för det andra och det tredje att motiveringen är motstridig, för det fjärde att gemenskapens rättspraxis vad gäller gränserna för domstolskontrollen åsidosattes och för det femte att en uppenbart oriktig bedömning gjordes avseende åsidosättandet av artikel 82 EG. Med beaktande av att förstainstansrätten enligt kommissionen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den betecknade nämnda verksamhet som ekonomisk verksamhet, har kommissionen i första hand yrkat att domskälen i den överklagade domen ska ändras, vilket gör att en undersökning av grunderna i överklagandet är överflödig, och i andra hand att överklagandet, i den mån det avser nämnda grunder, ska ogillas.

67 För det fall det antas att en sådan felaktig rättstillämpning föreligger, finner domstolen att själva grunden för resonemanget i den överklagade domen, vilket tas upp inom ramen för ovannämnda fem grunder, tillintetgörs. I ett sådant fall skulle nämnda resonemang helt sakna grund, vilket skulle innebära att de fem ovannämnda grunderna saknar föremål.

68 Under dessa omständigheter skulle domstolen inte kunna uttala sig om de fem ovannämnda grunderna utan att ta hänsyn till att förstainstansrätten eventuellt gjorde fel i samband med motiveringen av varför den del av Eurocontrols verksamhet som består i att bistå nationella myndigheter ska betecknas som ekonomisk verksamhet.

69 Det ska erinras om att ekonomisk verksamhet, såsom förstainstansrätten har uppgett i punkt 87 i den överklagade domen, utgörs av all verksamhet som består i att erbjuda varor eller tjänster på en viss marknad (dom av den 16 juni 1987 i mål 118/85, kommissionen mot Italien, REG 1987, s. 2599, punkt 7, av den 12 september 2000 i de förenade målen C-180/98–C-184/98, Pavlov m.fl., REG 2000, s. I-6451, punkt 75, och av den 1 juli 2008 i mål C-49/07, MOTOE, REG 2008, s. I-4863, punkt 22).

70 Det ska tillika erinras om att verksamhet som innebär ett utövande av offentliga maktbefogenheter enligt domstolens rättspraxis inte utgör ekonomisk verksamhet som innebär att fördragets konkurrensregler är tillämpliga (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 juli 1985 i mål 107/84, kommissionen mot Tyskland, REG 1985, s. 2655, punkterna 14 och 15, samt i de ovannämnda domarna SAT Fluggesellschaft, punkt 30, och MOTOE, punkt 24).

71 I punkt 30 i domen i det ovannämnda målet SAT Fluggesellschaft fastställde domstolen, utan att särskilt uttala sig om den del av Eurocontrols verksamhet som består i att bistå nationella myndigheter, att utifrån en helhetsbedömning har Eurocontrols verksamhet, genom sin natur, sitt syfte och de regler som gäller för den, anknytning till utövandet av befogenheter som rör kontrollen och övervakningen av luftrummet, vilka är typiska offentligrättsliga maktbefogenheter. Den är inte av ekonomisk natur. Följaktligen fastställde domstolen att artiklarna 86 och 90 i fördraget (nu artiklarna 82 EG och 86 EG) ska tolkas så, att en internationell organisation som Eurocontrol inte utgör ett företag i den mening som avses i dessa artiklar.

72 I motsats till vad Selex har anfört gäller denna slutsats även för den verksamhet som Eurocontrol utövar vilken består i att på begäran bistå nationella myndigheter när dessa genomför upphandlingar i syfte att bland annat förvärva utrustning och system avsedda att användas inom flygledningsområdet.

73 Av artikel 1 i konventionen för säkrare flygtrafiktjänst följer nämligen att Eurocontrol, i syfte att uppnå den harmonisering och integrering som är nödvändig för att upprätta ett enhetligt europeiskt system för flygledningstjänster, har som målsättning att stärka samarbetet mellan de fördragsslutande parterna och att utveckla deras gemensamma verksamhet inom luftfartsområdet med vederbörlig hänsyn till försvarets behov och därvid ge alla användare av luftrummet all den frihet som är förenlig med den säkerhetsnivå som krävs.

74 I detta syfte har Eurocontrol bland annat till uppgift, enligt nämnda artikel 1 e, f och h, att anta och tillämpa gemensamma standarder och specifikationer, harmonisera föreskrifter för flygtrafikledningstjänster och att främja gemensam upphandling av system och hjälpmedel för flygtrafik.

75 I artikel 2.2 a i konventionen för säkrare flygtrafiktjänst föreskrivs att Eurocontrol, på begäran av en eller flera av de fördragsslutande parterna och på grundval av en eller flera särskilda överenskommelser som ingåtts mellan organisationen och de berörda fördragsslutande parterna, får bistå dessa fördragsslutande parter med planering, specificering och införande av flygtrafikledningssystem och flygtrafikledningstjänster.

76 Av konventionen för säkrare flygtrafiktjänst följer att nämnda biståndsverksamhet är ett av de instrument för samarbete som Eurocontrol har anförtrotts genom nämnda konvention och utgör, direkt, en del av förverkligandet av målet teknisk harmonisering och integrering på flygledningsområdet, vars syfte är att främja bibehållandet och förbättrandet av en säkrare flygtrafiktjänst. Nämnda verksamhet, bland annat i form av bistånd till nationella myndigheter vid genomförandet av offentliga upphandlingar i syfte att förvärva utrustning eller system för flygledningstjänster, syftar till att i de förfrågningsunderlag som används vid dessa förfaranden integrera de standarder och gemensamma tekniska specifikationer som Eurocontrol har utarbetat och antagit för att upprätta ett enhetligt europeiskt system för flygledningstjänster. Verksamheten har således en nära koppling till uppdraget teknisk standardisering, vilket de fördragsslutande parterna har anförtrott Eurocontrol inom ramen för ett samarbete mellan staterna som syftar till att upprätthålla och utveckla en säkrare flygtrafiktjänst. Verksamheten innebär därmed utövande av offentliga maktbefogenheter.

77 Förstainstansrätten gjorde således en felaktig rättslig bedömning när den fastställde att verksamheten som består i att bistå nationella myndigheter kunde särskiljas från Eurocontrols uppdrag att förvalta luftrummet och utveckla luftfartssäkerheten eftersom sambandet mellan denna biståndsverksamhet och luftfartssäkerheten var indirekt. Detta motiverades med att det bistånd som erbjuds av Eurocontrol endast

avser fastställandet av tekniska specifikationer vid genomförandet av offentliga upphandlingar och således endast har en inverkan på luftfartssäkerheten genom dessa upphandlingsförfaranden.

78 Övriga skäl som har angetts i den överklagade domen i detta avseende, enligt vilka Eurocontrol endast erbjuder bistånd på begäran av de nationella myndigheterna varmed det således inte rör sig om en verksamhet som är nödvändig eller oundgänglig för att säkerställa luftfartssäkerheten, är inte av sådan natur att de visar att den aktuella verksamheten inte innebär utövande av offentliga maktbefogenheter.

79 Det faktum att Eurocontrols bistånd är valfritt och att endast vissa medlemsstater, vid behov, har tillgång härtill innebär nämligen varken att en sådan koppling kan uteslutas eller att verksamhetens natur ändras. Kopplingen till utövandet av offentliga maktbefogenheter kräver inte heller att den berörda verksamheten är nödvändig eller oundgänglig för att säkerställa luftfartssäkerheten, utan det viktiga är att verksamheten syftar till att upprätthålla och utveckla en säkrare flygtrafiktjänst, vilket innebär utövande av offentliga maktbefogenheter.

80 Av det ovan anförda följer att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den betecknade den del av Eurocontrols verksamhet som består i att bistå nationella myndigheter som ekonomisk verksamhet. Såsom en konsekvens härav fastställde förstainstansrätten, till följd av en rättslig felbedömning, att Eurocontrol utgjorde ett företag i den mening som avses i artikel 82 EG i samband med utövandet av nämnda verksamhet. Det var således fel av förstainstansrätten att i detta avseende godta Selex första grund som byggde på en uppenbart oriktig bedömning av tillämpligheten av artikel 82 EG på Eurocontrol.

81 Det ska emellertid erinras om att överklagandet ska ogillas om en dom från förstainstansrätten innehåller domskäl som strider mot gemenskapsrätten, men domslutet visar sig vara riktigt enligt andra rättsliga grunder (se dom av den 9 juni 1992 i mål C-30/91 P, Lestelle mot kommissionen, REG 1992, s. I-3755, punkt 28, av den 13 juli 2000 i mål C-210/98 P, Salzgitter mot kommissionen, REG 2000, s. I-5843, punkt 58, och av den 10 december 2002 i mål C-312/00 P, kommissionen mot Camar och Tico, REG 2002, s. I-11355, punkt 57).

82 I förevarande fall följer det av de skäl som anges i punkterna 72–79 i förevarande dom att den del av Eurocontrols verksamhet som består i att bistå nationella myndigheter innebär utövande av offentliga maktbefogenheter och att den, i vilket fall som helst, inte i sig är av ekonomisk art. Nämnda organisation utgör därmed inte ett företag i den mening som avses i artikel 82 EG i samband med utövandet av denna verksamhet. Det omtvistade beslutet är således inte behäftat med något fel i detta avseende.

83 Av detta följer att domslutet i den överklagade domen, i vilket talan ogillades, förblir rättsligt korrekt. Detta innebär att den felaktiga rättstillämpningen i domskälen i den överklagade domen inte medför att domen ska upphävas.

84 Vad avser de fem grunder som har anförts av Selex konstaterar domstolen följande. De avser de domskäl i den överklagade domen genom vilka förstainstansrätten underkände Selex andra grund. Denna grund byggde på att kommissionen uppenbart hade felbedömt förekomsten av ett åsidosättande av artikel 82 EG. Förstainstansrätten gjorde denna bedömning efter att ha bedömt att den del av Eurocontrols verksamhet som består i att bistå nationella myndigheter utgjorde ekonomisk verksamhet och att Eurocontrol, såsom en följd härav, utgjorde ett företag i den mening som avses i artikel 82 EG i samband med utövandet av denna verksamhet.

85 Av ovan angivna skäl följer emellertid att artikel 82 EG inte är tillämplig på den del av Eurocontrols verksamhet som består i att bistå nationella myndigheter, då nämnda organisation inte utgjorde ett företag i den mening som avses i nämnda artikel i samband med utövandet av den aktuella verksamheten. De fem grunder genom vilka Selex har kritiserat domskälen i den överklagade domen avseende det påstådda åsidosättandet av artikel 82 EG ska således underkännas med anledning av att de saknar föremål.

2. Grunderna avseende tillämpligheten av artikel 82 EG på verksamheten teknisk standardisering

86 Selex har anfört fyra grunder till stöd för sitt överklagande vad avser den del av Eurocontrols verksamhet som består i teknisk standardisering. Selex har för det första gjort gällande att förstainstansrätten missuppfattade innehållet i det omtvistade beslutet, för det andra att den tillämpade begreppet ekonomisk verksamhet på ett sätt som strider mot gemenskapens rättspraxis, för det tredje att den tillämpade rättspraxis avseende sociala förmåner felaktigt och för det fjärde att den åsidosatte motiveringsskyldigheten. Kommissionen anser att den åtskillnad som gjordes i den överklagade domen mellan verksamhet som består i att anta tekniska standarder, som ansågs ingå i uppdraget att förvalta luftrummet och utveckla luftfartssäkerheten, och den verksamhet som består i att förbereda och utarbeta sådana standarder, som inte ansågs ingå i nämnda uppdrag, är felaktig, och har av den anledningen begärt en ändring av domskälen i detta avseende och i övrigt yrkat att överklagandet ska ogillas såvitt avser dessa grunder.

87 För det fall det antas att en sådan felaktig rättstillämpning föreligger, finner domstolen att själva grunden för delar av resonemanget i den överklagade domen, vilka tas upp inom ramen för grunden om tillämpningen av begreppet ekonomisk verksamhet på ett sätt som strider mot gemenskapens rättspraxis, tillintetgörs. I ett sådant fall skulle nämnda resonemang helt sakna grund, vilket skulle innebära att den aktuella grunden saknar föremål.

88 Såsom anges i punkt 68 i förevarande dom skulle domstolen under dessa omständigheter inte kunna uttala sig om ovannämnda grund utan att ta hänsyn till att förstainstansrätten eventuellt gjorde fel i samband med motiveringen för att Eurocontrols verksamhet som består i att förbereda och utarbeta tekniska standarder, till skillnad från den verksamhet som består i att anta sådana standarder, inte ingår i uppdraget att förvalta luftrummet och utveckla luftfartssäkerheten, vilket innebär att verksamheten kan anses utgöra ekonomisk verksamhet.

89 Till stöd för den kritiserade åtskillnaden angav förstainstansrätten för det första, i punkt 59 i den överklagade domen, att Eurocontrols råds antagande av standarder som har utarbetats av organisationens verkställande organ utgör lagstiftningsverksamhet,

med beaktande av att nämnda råd består av direktörer för luftfartsmyndigheterna i var och en av organisationens medlemsstater, vilka har fått befogenhet av sin respektive stat att anta tekniska specifikationer som blir bindande i samtliga dessa stater. Enligt domskälen i den överklagade domen ingår denna verksamhet direkt i staternas myndighetsutövning. Eurocontrols roll liknar i detta avseende den roll ett ministerium har på nationell nivå, nämligen att förbereda lagar och andra författningar som sedan antas av regeringen. Det rör sig således om en verksamhet som ingår i Eurocontrols offentliga uppdrag.

90 I punkt 60 i den överklagade domen angav förstainstansrätten därefter att Eurocontrols förberedande och utarbetande av tekniska standarder däremot kunde särskiljas från uppdraget att förvalta luftrummet och utveckla luftfartssäkerheten. Till stöd för denna bedömning anförde förstainstansrätten att de argument som hade åberopats av kommissionen för att visa att Eurocontrols standardiseringsverksamhet hänförde sig till denna organisations allmännyttiga uppdrag i själva verket endast avsåg antagandet av dessa standarder och inte utarbetandet av dem. Behovet av att anta standarder på internationell nivå innebar enligt förstainstansrätten nämligen inte nödvändigtvis att den enhet som utarbetar dessa standarder även måste vara den enhet som senare antar dem.

91 Det ska emellertid noteras att Eurocontrol enligt artikel 2.1 f i konventionen för säkrare flygtrafiktjänst ska utarbeta, godkänna och löpande granska gemensamma standarder, specifikationer och förfaranden för flygledningssystem och flygledningstjänster. Domstolen konstaterar därmed att de fördragsslutande staterna har gett Eurocontrol i uppdrag såväl att förbereda och utarbeta standarder som att anta desamma, utan att göra åtskillnad mellan dessa funktioner.

92 Förberedandet och utarbetandet av tekniska standarder bidrar dessutom direkt till förverkligandet av Eurocontrols målsättning, vilken definieras i artikel 1 i konventionen för säkrare flygtrafiktjänst och vilken domstolen erinrar om i punkt 73 i förevarande dom, nämligen att uppnå den harmonisering och integrering som är nödvändig för att upprätta ett enhetligt europeiskt system för flygledningstjänster. Nämnda verksamhet utgör en del av uppdraget teknisk standardisering, vilket de fördragsslutande parterna har anförtrott Eurocontrol inom ramen för ett samarbete mellan staterna som syftar till att upprätthålla och utveckla en säkrare flygtrafiktjänst, vilken innebär utövande av offentliga maktbefogenheter.

93 Av detta följer att den överklagade domen är behäftad med ett rättsligt fel i den mån som det anges att den del av Eurocontrols verksamhet som består i att förbereda och utarbeta tekniska standarder kan särskiljas från uppdraget att förvalta luftrummet och utveckla luftfartssäkerheten. Denna felaktighet påverkar emellertid inte förstainstansrättens slutsats, vilken grundar sig på andra skäl, enligt vilken kommissionen inte gjorde en uppenbart oriktig bedömning när den ansåg att den del av Eurocontrols verksamhet som består i teknisk standardisering inte utgjorde en ekonomisk verksamhet och att fördragets konkurrensregler därför inte var tillämpliga på denna verksamhet. Domstolen konstaterar således än en gång att den felaktiga rättstillämpningen i domskälen i den överklagade domen inte medför att domen ska upphävas.

a) Grunden avseende tillämpning av begreppet ekonomisk verksamhet på ett sätt som strider mot gemenskapens rättspraxis

94 Selex har till stöd för denna grund anfört att förstainstansrättens bedömning, enligt vilken Selex inte hade visat att det fanns en marknad för tjänster avseende teknisk standardisering, saknade samband med bedömningen av denna verksamhets ekonomiska art och att den är felaktig då kommissionen godtog den definition av den relevanta marknaden som Selex hade föreslagit i det omtvistade beslutet. Till skillnad från förstainstansrätten anser Selex att Eurocontrol verkligen erbjuder stater en autonom tjänst som består i att utarbeta tekniska standarder. Den omständigheten att den aktuella verksamheten inte för med sig att varor eller tjänster erbjuds på en viss marknad saknar i vart fall betydelse med avseende på rättspraxis och kommissionens beslutspraxis. Det som är viktigt är att nämnda verksamhet som sådan, och på objektiva grunder, kan betecknas som ekonomisk verksamhet.

95 Skälen i punkt 61 i den överklagade domen, i vilken förstainstansrätten angav att den verksamhet som består i att utarbeta standarder inte kan anses vara av ekonomisk art eftersom nämnda standarder därefter antas av Eurocontrols råd, är dessutom oförenliga med skälen i punkterna 59 och 60 i denna dom, i vilka förstainstansrätten gjorde åtskillnad mellan utarbetandet av tekniska standarder och antagandet av desamma.

96 Domstolen gör följande bedömning. Det följer av skälen i punkterna 91 och 92 i förevarande dom att den del av Eurocontrols verksamhet som består i teknisk standardisering i sin helhet innebär utövande av offentliga maktbefogenheter och följaktligen saknar ekonomisk karaktär.

97 Domstolen finner således att Selex grund saknar föremål. I denna grund har Selex kritiserat de skäl som förstainstansrätten angav i den överklagade domen för att fastställa att Selex inte hade visat att verksamheten teknisk standardisering består i att erbjuda varor eller tjänster på en viss marknad.

b) Grunden avseende förstainstansrättens missuppfattning av innehållet i det omtvistade beslutet

98 Selex har i denna grund gjort gällande att förstainstansrätten, genom att i punkterna 15 och 48 i den överklagade domen ange att det omtvistade beslutet grundade sig på det dubbla konstaterandet att Eurocontrol inte var ett företag och att det ifrågasatta agerandet under alla omständigheter inte stred mot artikel 82 EG, missuppfattade innehållet i nämnda beslut som uteslutande grundade sig på bedömningen av den aktuella verksamhetens ekonomiska art och inte innehöll någon bedömning av om missbruk av dominerande ställning hade förekommit. I själva verket återgav förstainstansrätten en formulering som hade använts av kommissionen utan att undersöka huruvida den hade motiverats, åtminstone i någon liten mån, och angav sin egen motivering i stället för den som faktiskt hade utvecklats av kommissionen.

99 Domstolen nöjer sig med att konstatera att denna grund saknar verkan. Förstainstansrätten ogillade nämligen talan med hänvisning till att fördragets konkurrensregler inte var tillämpliga på Eurocontrols verksamhet som består i teknisk standardisering. Förstainstansrätten undersökte därför inte Selex andra grund avseende en uppenbart oriktig bedömning av huruvida Eurocontrol hade åsidosatt artikel 82 EG.

100 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den grunden.

c) Grunden avseende oriktig tillämpning av gemenskapens rättspraxis avseende sociala förmåner

101 Selex har i denna grund gjort gällande att förstainstansrätten felaktigt underkände Selex argument att det resonemang som fördes i domen i det ovannämnda målet FENIN mot kommissionen inte kunde användas i förevarande mål, i vilket den aktuella verksamheten inte utmärks av några solidaritetsaspekter. Det följer emellertid av rättspraxis att nämnda aspekter, beroende på graden av solidaritet, har avgörande betydelse vid bedömningen av om den aktuella verksamheten bedrivs av ett företag.

102 Domstolen gör följande bedömning. I punkt 65 i den överklagade domen angav förstainstansrätten emellertid, utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning, med hänvisning till domen i det ovannämnda målet FENIN mot kommissionen, att det vid bedömningen av om en verksamhet är av ekonomisk art inte finns någon anledning att särskilja den verksamhet som avser inköp av en produkt från den senare användningen av den produkt som förvärvats. I nämnda punkt angav förstainstansrätten vidare att det följaktligen är frågan huruvida den senare användningen av produkten är av ekonomisk karaktär som oundvikligen avgör inköpsverksamhetens art (se dom av den 11 juli 2006 i mål C-205/03 P, FENIN mot kommissionen, REG 2006, s. I-6295, punkt 26). Förstainstansrätten drog härav den korrekta slutsatsen att standardiseringsverksamhetens icke-ekonomiska karaktär medförde att förvärvet av prototyper i samband med nämnda standardisering inte heller utgjorde en verksamhet av ekonomisk karaktär.

103 Det var dessutom med rätta som förstainstansrätten i den överklagade domen underkände Selex argument att detta resonemang inte kunde användas i det aktuella målet. Det är nämligen uppenbart att samma resonemang kan tillämpas på andra verksamheter än sådana som är av social natur eller bygger på solidaritet. Dessa omständigheter är nämligen inte nödvändiga för att en verksamhet ska anses sakna ekonomisk karaktär, utan utgör endast uppgifter som i förekommande fall ska beaktas när en verksamhet ska kvalificeras i enlighet med den rättspraxis som domstolen erinrar om i punkterna 69 och 70 i förevarande dom.

104 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den grunden.

d) Grunden avseende åsidosättande av motiveringsskyldigheten

105 Selex har gjort gällande att den överklagade domen brister i motiveringen i punkterna 59–62 vad avser fastställandet av standardiseringsmarknaden. Enligt Selex avvek förstainstansrätten från den definition av den relevanta marknaden som Selex hade förordat och som kommissionen hade godtagit i det omtvistade beslutet, utan att förstainstansrätten därvid angav några skäl härför och utan att hänvisa till de tekniska och rättsliga omständigheter som parterna hade redogjort för.

106 Domstolen gör följande bedömning. I motsats till vad Selex har gjort gällande definierade kommissionen över huvud taget inte den relevanta marknaden i det omtvistade beslutet. I stället fann kommissionen, vilket institutionen också senare gjorde gällande vid förstainstansrätten, att den verksamhet som bestod i teknisk standardisering inte utgjorde en verksamhet av ekonomisk art. Förstainstansrätten, som kom till samma slutsats, redogjorde i punkterna 59–62 i den överklagade domen för de skäl som föranledde bedömningen att Selex inte hade visat att den verksamhet som bestod i teknisk standardisering bestod i att erbjuda varor eller tjänster på en viss marknad.

107 Härigenom måste förstainstansrätten anses ha motiverat sin slutsats i tillräcklig utsträckning. Det var därvid inte nödvändigt att ta upp samtliga tekniska omständigheter och argument som hade anförts av parterna. Motiveringen var sådan att parterna kunde ta del av skälen och att domstolen kunde utöva sin prövningsrätt. Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den grunden.

3. Grunderna avseende tillämpligheten av artikel 82 EG på forsknings- och utvecklingsverksamheten

108 Selex har anfört tre grunder till stöd för sitt överklagande vad avser Eurocontrols forsknings- och utvecklingsverksamhet. Selex har för det första gjort gällande att förstainstansrätten missuppfattade innehållet i det omtvistade beslutet, för det andra att den tillämpade begreppet ekonomisk verksamhet på ett sätt som strider mot gemenskapens rättspraxis och för de tredje att den missuppfattade den bevisning som Selex hade åberopat rörande den ekonomiska karaktären av hanteringen av immaterialrättsliga frågor.

a) Grunden avseende missuppfattning av innehållet i det omtvistade beslutet

109 Selex har i denna grund gjort gällande att det är uppenbart att förstainstansrätten i den överklagade domen missuppfattade innehållet i det omtvistade beslutet, då den i domen angav att uppgiften att kommissionen inte hade bestritt att den verksamhet som bestod i förvärv av prototyper och förvaltning av immaterialrättsliga rättigheter var av ekonomisk art saknade stöd i nämnda beslut. En genomläsning av beslutet visar nämligen att kommissionen aldrig bestred denna punkt, utan endast bestred att en dominerande ställning skulle ha missbrukats. Därmed tillskrev förstainstansrätten det omtvistade beslutet ett innehåll som det inte hade och angav sin egen motivering i stället för den i nämnda beslut.

110 Domstolen gör följande bedömning. Det saknas stöd för denna grund, då kommissionen uttryckligen angav, i punkterna 28 och 29 i det omtvistade beslutet, att den bedömde att de av Eurocontrols verksamheter som utgjorde föremål för klagomålet inte var av ekonomisk art. Denna bedömning framgår också av punkt 32 i det omtvistade beslutet som rör förvaltningen av immaterialrättsliga rättigheter.

111 Även om det antogs att denna grund i själva verket avser en bristande motivering i det omtvistade beslutet, såsom kommissionen har anfört, kan överklagandet inte prövas såvitt avser denna grund. Denna grund har nämligen åberopats för första gången i samband med överklagandet.

112 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den grunden.

b) Grunden avseende tillämpning av begreppet ekonomisk verksamhet på ett sätt som strider mot gemenskapens rättspraxis

113 Selex har i denna grund för det första kritiserat förstainstansrättens uttalanden i punkt 76 i den överklagade domen, att förvärv av prototyper endast utgör en underordnad verksamhet i förhållande till utvecklingen av dem, vilken utomstående ansvarar för. Selex har betonat att den aktuella verksamheten utgörs av det förvärv av prototyper som äger rum innan de tekniska specifikationerna definieras. Det har således liten betydelse att utomstående ansvarar för utvecklingen av prototyperna.

114 Domstolen konstaterar att det inte var det sistnämnda skälet som föranledde förstainstansrätten att fastställa att kommissionen inte hade gjort en uppenbart oriktig bedömning, när den bedömde att den forsknings- och utvecklingsverksamhet som finansierades av Eurocontrol inte utgjorde ekonomisk verksamhet och att konkurrensreglerna inte var tillämpliga på nämnda organisation. Det följer nämligen av punkt 75 i den överklagade domen att förstainstansrätten bedömde att det förvärv av prototyper som skedde i samband med denna verksamhet och förvaltningen av därmed sammanhängande immaterialrättsliga rättigheter inte var av sådan beskaffenhet att det medförde att denna verksamhet fick en ekonomisk karaktär, eftersom detta förvärv inte förde med sig att varor eller tjänster erbjöds på en viss marknad. En sådan analys är för övrigt, av de skäl som anges i punkt 102 i förevarande dom, inte behäftad med rättsliga fel.

115 Selex har vidare kritiserat den överklagade domen för att det i punkt 77 anges att de immaterialrättsliga rättigheterna inte förvärvades i kommersiellt syfte och att licenserna beviljades gratis. Dessa konstateranden, för det fall det antas att de är korrekta, är enligt Selex oförenliga med den rättspraxis enligt vilken den omständigheten att en enhet saknar vinstintresse saknar betydelse för bedömningen av om den är ett företag eller ej.

116 Domstolen gör följande bedömning. I motsats till vad Selex har gjort gällande, följer det av rättspraxis att avsaknaden av ett vinstintresse är ett relevant, men inte tillräckligt, kriterium vid bedömningen av om en verksamhet är av ekonomisk karaktär eller ej (se bland annat, för ett liknande resonemang, dom av den 16 november 1995 i mål C-244/94, Fédération française des sociétés d'assurance m.fl., REG 1995, s. I-4013, punkt 21, av den 21 september 1999 i mål C-67/96, Albany, REG 1999, s. I-5751, punkt 85, och av den 23 mars 2006 i mål C-237/04, Enirisorse, REG 2006, s. I-2843, punkt 31).

117 Förstainstansrätten gjorde sig således inte skyldig till felaktig rättstillämpning när den – efter att ha erinrat om att kriteriet att det inte utgår någon ersättning, vid bedömningen av huruvida en verksamhet är av ekonomisk karaktär, endast utgör ett kriterium bland andra, och att detta kriterium inte i sig är tillräckligt för att dra slutsatsen att verksamheten inte är av ekonomisk karaktär – beaktade den omständigheten att Eurocontrol beviljade licenserna på prototyperna gratis, som ett tecken på att förvaltningen av immaterialrättsliga rättigheter inte var av ekonomisk karaktär, vilket skulle läggas till andra omständigheter.

118 Selex har slutligen gjort gällande att förstainstansrättens uttalanden i punkt 77 i den överklagade domen strider mot rättspraxis. I nämnda punkt angav förstainstansrätten att förvaltningen av immaterialrättsliga rättigheter är underordnad den verksamhet som avser att främja den tekniska utvecklingen, som utförs i syfte att uppnå det mål av allmänintresse som utmärker Eurocontrols uppdrag och som organisationen inte har något eget intresse av att uppnå som kan särskiljas från detta mål, vilket utesluter att en verksamhet är av ekonomisk karaktär. Selex har dels gjort gällande, med hänvisning till domen i det ovannämnda målet Enirisorse, att det redan har fastställts att uppgiften att utveckla ny teknik kan vara av ekonomisk art. Dels har det, med hänvisning till ovannämnda dom och domen av den 25 oktober 2001 i mål C-475/99, Ambulanz Glöckner (REG 2001, s. I-8089, punkt 21), gjorts gällande att den omständigheten att en aktör är skyldig att tillhandahålla allmännyttiga tjänster inte hindrar att verksamheten i fråga anses utgöra ekonomisk verksamhet.

119 Domstolen gör i detta avseende följande bedömning. De kritiserade domskälen i den överklagade domen utesluter inte på något sätt att verksamhet som består i teknisk utveckling kan ha ekonomisk karaktär, på samma sätt som de inte utesluter att en enhet som är skyldig att tillhandahålla allmännyttiga tjänster kan utöva verksamhet av sådan karaktär. Förstainstansrätten bedömde endast de särskilda omständigheterna i det enskilda fallet. Förstainstansrätten drog, på grundval av att förvaltningen av de immaterialrättsliga rättigheterna utfördes gratis och enbart i syfte att uppnå det mål av allmänintresse som utmärker Eurocontrols uppdrag, vilket är underordnat den

verksamhet som avser att främja den tekniska utvecklingen, slutsatsen att nämnda verksamhet inte var av ekonomisk karaktär. Detta skedde utan att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning eller handlade i strid med åberopad rättspraxis.

120 Då stöd saknas för samtliga anförda argument, kan överklagandet inte heller vinna bifall på denna grund.

c) Grunden avseende missuppfattning av den bevisning som Selex hade åberopat rörande den ekonomiska karaktären av hanteringen av immaterialrättsliga frågor

121 Selex har i denna grund uppgett att förstainstansrätten i punkt 79 i den överklagade domen felaktigt återgav de uppgifter som företaget hade lämnat vid förhandlingen avseende Eurocontrols ersättning, genom att ange att nämnda uppgifter grundade sig på en av Eurocontrols interna handlingar, med rubriken ”ARTAS Intellectual Property Rights and Industrial Policy” (Immaterialrättsliga rättigheter och industriell politik inom ramen för ARTAS-systemet), av den 23 april 1997, och syftade till att visa att Eurocontrol erhöll ersättning för förvaltningen av licenserna. I själva verket åberopade Selex endast nämnda handling i sin ansökan för att betona att Eurocontrol tagit på sig olika roller och för att betona den motsättning som föreligger mellan det system för förvaltning av immaterialrättsliga rättigheter som har utvecklats av Eurocontrol och innehållet i nämnda handling. Vid förhandlingen åberopade Selex däremot den senaste officiella versionen av denna handling, med rubriken ”ARTAS Industrial Policy” (Industriell politik inom ramen för ARTAS-systemet), enbart i syfte att framhålla att det var uppenbart att den aktuella verksamheten var av ekonomisk karaktär. Förstainstansrätten tillskrev därmed ansökan ett innehåll som den inte hade.

122 Domstolen nöjer sig med att notera att även om förstainstansrätten förstod att Selex uppgift om att de licenser som beviljades av Eurocontrol inte var gratis grundade sig på den handling som åberopades i ansökan och inte på den handling som omnämndes för första gången vid förhandlingen, så påverkar detta inte på något sätt förstainstansrättens bedömning avseende den omständigheten att nämnda licenser var gratis eller, slutligen, den slutsats som förstainstansrätten drog av undersökningen av samtliga beståndsdelar i forsknings- och utvecklingsverksamheten.

123 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den grunden.

124 Med beaktande av ovannämnda överväganden anser domstolen att överklagandet ska ogillas.

## V — Rättegångskostnader

125 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 118 i samma regler ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att Selex ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Selex har tappat målet, ska Selex bära sin rättegångskostnad och ersätta kommissionens rättegångskostnad.

126 Enligt artikel 69.3 första stycket i samma regler, som också ska tillämpas i mål om överklagande, kan domstolen, om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter, besluta att kostnaderna ska delas eller att vardera parten ska bära sin kostnad. I förevarande mål beslutar domstolen att Selex ska ersätta hälften av Eurocontrols rättegångskostnad. Eurocontrol ska följaktligen bära hälften av sin rättegångskostnad.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

**1) Överklagandet ogillas.**

**2) SELEX Sistemi Integrati SpA ska bära sin rättegångskostnad samt ersätta Europeiska gemenskapernas kommissions rättegångskostnad och hälften av den rättegångskostnad som Europeiska organisationen för säkrare flygtrafiktjänst (Eurocontrol) har haft.**

**3) Europeiska organisationen för säkrare flygtrafiktjänst ska bära hälften av sin rättegångskostnad.**

Underskrifter